

Jen
DeLuca

Letní

příběh

Je jejich vzájemná
přitažlivost skutečná, nebo
je to jen součást role?

Letní příběh

Copyright © 2019 by Jen DeLuca
This edition published by arrangement with Berkley,
an imprint of Penguin Publishing Group,
a division of Penguin Random House LLC.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Ivana Nuhlíčková, 2023
Cover © Adéla Korbelařová, 2023
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

twitter.com/knihydobrovsky
www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz

ISBN 978-80-277-3289-0 (pdf)

Jen DeLuca

Letní příběh

přeložila Ivana Nuhličková

Obsah

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

Epilog

Poděkování

Věnováno památce mé matky Jane M. Galbavyové

*Děkuji, žes mi přivedla do života lásku
ke knížkám a Shakespearovi.*

1

Život děvečky v krčmě jsem si nevybrala, to on si vybral mě.

Když jsem jednou dopoledne koncem jara zajížděla na parkoviště střední školy ve Willow Creeku, měla jsem toho na práci jen velmi málo. Starší sestra nepotřebovala doprovodit na žádné vyšetření, ani neteř nemusela na žádnou školní akci. Bylo jen nutné neteř odvézt na konkurz na účast na renesančních slavnostech. Měly jsme pět minut zpoždění, takže zatím se to vyvíjelo dobře.

Když jsem zajížděla malým bílým džípem na parkoviště, Caitlin se na zadním sedadle rozčilovala. „Em, jedeme pozdě!“ Podařilo se jí mé jméno i poslední slovo důrazně prodloužit. „Co když mě už nevezmou? Všichni mí kamarádi tam budou, a když se tam nedostanu, tak –“

„Neboj, dostaneš.“ Ale než jsem si stačila rozepnout bezpečnostní pás, byla už venku z auta. Nechtěla jsem na ni volat. Takovou autoritu jsem u ní neměla. Byla jsem jen o necelých deset let starší, vnímala mě spíš jako sestru než tetu. Když jsem přijela, abych se o starší sestru a její dceru nějaký čas starala, April se snažila přimět Cait, aby mi říkala „teta Emily“, ale to nebylo daleko od tetičky Em z *Čaroděje ze země Oz*, takže jsme od toho rychle upustily. Můj vztah s tím dítětem byl založený spíš na přátelství než na snaze chovat se jako dospělý, co se o ni stará.

Dnes dopoledne se ale pečující dospělý projevil. V žádném případě jsem nemohla nechat čtrnáctiletou dívku samotnou v neznámé situaci, i když to bylo na její střední škole. Vytáhla jsem termohrnek s kávou z držáku a vyrazila za ní. Nemohla se dostat daleko.

Když jsem byla asi v polovině cesty z parkoviště, v kabelce se mi rozdrnčel telefon. Vytáhla jsem ho, aniž bych zastavila.

„Našly jste to bez problémů?“

„Jo, je to v pořádku. Doufejme, že to nebude trvat moc dlouho.“

„Ach bože, nemusíš tam zůstat.“ Zdálo se, jako by April ta možnost trochu děsila. „Prostě ji tam vylož a vrať se domů.“

Zadržela jsem dech a snažila se poznat něco z tónu jejího hlasu, ale spojení bylo příšerné. Posledních několik dnů bylo náročných, protože sestra začala omezovat léky proti bolesti. „Je všechno v pořádku?“ Snažila jsem se, aby má slova zněla nenuceně. „Potřebuješ, abych se vrátila domů?“

„Ne...“ Její hlas se vytratil a já se zastavila a soustředěně naslouchala.

„April?“

„Ne, ne, Emily. Jsem v pořádku. Jsem přesně tam, kde jsi mě zanechala, ležím na pohovce s kávou a dálkovým ovladačem. Nechci, aby sis myslela, že musíš –“

„To je v pohodě, vážně. Nepřijela jsem právě kvůli tomu? Abych ti pomáhala?“

Další odmlka. Další povzdech. „Jo. Dobře...“ Téměř jsem slyšela, jak pokrčila rameny. „Cítím se kvůli tomu mizerně. Tohle bych měla dělat já.“

„No, ale ty nemůžeš.“ Snažila jsem se, aby to znělo co nejoptimističtěji. „Minimálně ještě pár měsíců, pamatuješ? Tak to doktoři říkali. Kromě toho, právě kvůli takovým pochůzkám jsem tady, ne?“

„Jo.“ Zněla teď trochu rozechvěle, ale to jsem přičítala oxykodonu. Budu ráda, když se toho svinstva zbaví natrvalo. Byla po tom léku plačtivá.

„Popíjej kávu a najdi si něco příšerného v televizi, ano? Až se vrátíme domů, připravím něco k obědu.“

Zavěsila jsem, zasunula telefon do kabelky a znovu proklela toho řidiče, který jel tehdy večer na červenou. Znovu se mi vynořila představa Aprilina SUV, ta změt' stříbrného kovu na vrakovišti. Snažila jsem se to vyhnat z hlavy. Caitlin spala na zadním sedadle a nějakým zázrakem z toho vyvázla jen s několika modřinami a vyvrtnutým kotníkem.

Sestra takové štěstí neměla. Máma s ní byla na jednotce intenzivní péče, a když se April o týden později vrátila z nemocnice, nastěhovala jsem se k ní, aby se máma mohla vrátit domů do Indiany k tátovi. Starší sestra potřebovala na chvíli ošetřovatelku a moje neteř někoho dospělého, kdo se o ni postará a je pojiždny. Tak jsem zůstala.

Pokud jde o mě... potřebovala jsem změnu. Pár týdnů před tou nehodou jsem přišla nejen o přítele a byt, ale i o všechny plány do budoucna. Městečko Willow Creek v Marylandu bylo dobré místo, kde jsem si mohla lízat rány a přitom se starat o April a neteř. Tato oblast leží uprostřed vinařského kraje, všude kolem se vlní zelené kopce poseté malými městečky jako toto, všude mají kouzelné výlohy na náměstí a všude tu žijí přátelští lidé. Neviděla jsem tu ale zatím žádné vrby, a pokud mi bylo známo, nebyl tu ani žádný potok, takže jméno městečka odkazující na vrbový potok mi zůstávalo záhadou.

Zrychlila jsem krok, prošla dvoukřídlymi dveřmi a před školní aulou Caitlin konečně dostihla. Neohlédla se za mnou, rovnou se rozběhla uličkou k hloučku stejně starých kamarádů, kteří postávali u pódia a braly si od nějakého chlápka s deskami formuláře. Aula byla plná skupinek mladých lidí. Objímali se jako příbuzní, kteří se roky neviděli, ačkoli spolu nejspíš předešlý den seděli v jedné třídě. Kolem postávali i dospělí, ale netušila jsem, jestli jsou tam jako doprovod, nebo se na akci podílejí. Potom se jeden z dospělých otočil a na černém tričku měl zepředu velkými bílými písmeny nápis: HURÁ! A bylo jasno.

Dlouze jsem se napila kávy a sklesla na židli v zadní řadě. Úlohu taktikářky jsem splnila. Podívala jsem se na telefon, kolik je hodin. Zbývala hodina, než neteř vyzvednu, ale nemělo smysl vracet se domů. Willow Creek je sice malé městečko, ale April bydlela na jednom konci, a střední škola byla na předměstí na opačné straně. Otevřela jsem si aplikaci na seznamy. Léky pro April jsem vyzvedla předešlý den, konkurz na renesanční slavnost byl jedinou další položkou na seznamu. Je potřeba vyřídit ještě něco, když jsem na téhle straně města?

„Jste tu jako dobrovolnice?“

Jedna z dospělých, které jsem si všimla už předtím – příjemná, světloušlá, menší, trochu zakulacená –, poodešla a teď postávala na konci řady, v níž jsem seděla. Než jsem stačila odpovědět, vytáhla z dešek formulář a vrazila mi ho do ruky.

„Nate. Můžete se pustit do vyplňování.“

„Cože? Já?“ Zírala jsem na ten papír, jako by byl psaný azbukou. „Aha. Ne. Jen jsem přivezla neteř.“ Kývla jsem směrem ke skupince dětí vpředu.

„Která to je?“ Dívala se na konec uličky. „Aha, Caitlin, že? A vy budete Emily.“

Vykulila jsem oči. „Ano. Dobrý odhad. Pořád zapomínám, jak je to městečko malé.“ Přijela jsem sem z Bostonu a vyrůstala na předměstí Indianapolisu. S malými městy jsem neměla zkušenost.

Zasmála se a mávla nad tím rukou. „Na to si zvyknete, věřte mi. Mimochodem, jsem Stacey. A obávám se, že se budete muset zapojit.“ Ukázala na formulář, který jsem stále držela v ruce. „Vyžaduje se to, pokud chce mladší student dostat na slavnostech roli. Když dítěti ještě není šestnáct, musí ho doprovázet rodič nebo jiný dospělý. Myslím, že April to měla v plánu, ale...“ Větu nedokončila, jen rozpačitě pokrčila rameny.

„Jo.“ Pohlédla jsem na formulář. „Takže se tomu nedá říkat dobrovolnictví, co? Zní to spíš jako nátlak.“ Podívala jsem se na

Cait, která už si povídala s kamarády a svírala svůj formulář, jako by to byla zlatá vstupenka. Pročetla jsem si informace. Od června se bude o sobotách šest týdnů zkoušet, potom dalších šest víkendů od poloviny července do konce srpna. Celé jaro i léto už jsem ale stejně dělala Caitlin řidiče...

Než jsem stačila říct cokoli dalšího, dvojité dveře za mnou se s bouchnutím otevřely. Otočila jsem se na sedadle a uviděla muže, který jimi procházel, jako by vstoupil do baru na divokém západě. Byl... nádherný. Jinými slovy se popsat nedal. Vysoký, světlomasý, svalnatý, s úžasnými vlasy a v přiléhavém tričku. Vypadal jako kombinace Gastona z pohádky Kráska a zvíře a Kapitána Amerika, vypadal normálně, ale zároveň byl úchvatně pohledný.

„Mitchi!“ vítala se s ním Stacey jako se starým kamarádem. Což pravděpodobně i byl. Všichni tito lidé nejspíš spolu kdysi studovali na téhle střední škole. „Mitchi, pojď sem a vysvětli Emily, že se chce zapojit do slavností.“

Usmál se, jako by to byla ta nejhlupejší věc, jakou kdy slyšel. „Samozřejmě že se na nich chce podílet! Proč by tady jinak byla?“

Ukázala jsem na Cait. „Vlastně jsem jenom taxikářka.“

Mitch pohlédl na moji neteř, potom se otočil zpátky ke mně. „Aha, vy jste Emily. Ta teta, že? Vaše sestra měla tu dopravní nehodu? Jak se jí daří?“

Zamrkala jsem. Ztracená maloměsta. „Dobře. Daří se jí... no... dobře.“ Sestra nesnášela drby v jakékoli podobě, tak jsem si dávala pozor, abych neprozradila nic, co by se mohlo začít šířit.

„Dobře. Jo, to rád slyším.“ Chvilku vypadal naprosto vážně, potom se mu ale znovu objevil na tváři veselý úsměv. „Měla byste se k nám přidat. Když se do toho šílenství zapojíte, bude to spousta práce, to jo, ale užijete si u toho zábavu. Určitě se vám to bude moc líbit.“ Vzápětí se otočil, vydal se středovou uličkou pryč a cestou se zdravil s dětmi.

Chvíli jsem ho sledovala, jak kráčí, protože v džínsech vypadal zatraceně dobře jak zepředu, tak i zezadu. Potom se mi vybavila jeho slova. „Vážně se mi to bude líbit?“ prohodila jsem a otočila se zpátky k dobrovolnici Stacey. „Vždyť mě nezná. Jak může vědět, co se mi líbí?“

„Pokud to pomůže...“ Spiklenecky se ke mně naklonila a já se neubránila a natáhla se k ní také. „Během slavností nosí opravdu velký meč a na sobě mívá kilt.“

„Beru.“ Zalovila jsem v kabelce pro pero. Proč se nevzdat v létě víkendů, když to přináší možnost dívat se na takový zadek.

Zatraceně, proč ne? Budu trávit čas s Caitlin. Kvůli tomu jsem přijela. Abych fungovala jako skvělá teta. Aby se mnou byla zábava. Abych odpoutala její pozornost od té nehody, po níž jí zůstaly zlé sny a každotýdenní návštěva terapeuta, její mamince pak roztráštěná pravá noha. Když jsem přijela do Willow Creeku, jejich domov jako by ovládaly temné chmury, vznášely se tam jako kouř v místnosti plné lidí. Přijela jsem, abych otevřela okno a znovu pustila dovnitř světlo.

Kromě toho, pomáhat sestře a její dceři byl nejlepší způsob, jak se přestat babrat ve vlastních problémech. Soustředit se na problémy někoho jiného bylo vždycky snazší než se věnovat těm vlastním.

Začala jsem vyplňovat ten formulář a Stacey se usmála. „Až to budete mít hotové, odevzdejte to Simonovi támhle vpředu. Bude to skvělé. Hurá!“ Poslední slovo pronesla jako povzbuzení a vzápětí byla pryč, zřejmě se vydala lákat k účasti další lidi, co by mohli být rodiče.

Pane bože, budu muset taky křičet „hurá“? Jak moc mám svou neteř ráda?

Formulář byl poměrně jednoduchý, za chvíli jsem se připojila k proudu dobrovolníků (většinou dětí – kde jsou všichni dospělí?) mířícím k přední části auly, kde se papíry odevzdávaly

tmavovlasému muži s deskami. Zřejmě je to Simon. Díky bohu, další dospělý. Dokonce starší než já. Ráno jsem vstala a natáhla si legíny a tričko, on měl na sobě džínsy bez poskvrny a dokonale vyžehlenou oxfordskou košili, rukávy měl vyhrnuté do poloviny předloktí, k tomu zapnutou tmavě modrou vestu.

Ačkoli působil velice dospěle, nezdálo se, že by byl o moc starší než já. Mohlo mu být maximálně něco pod třicet. Byl drobnější než Mitch, zřejmě neměřil ani sto osmdesát centimetrů. Byl ale upravený, hladce oholený, měl nakrátko stríženě tmavohnědé vlasy. Vypadal, jako by voněl čistotou, jako prášek na praní a mýdlo. Mitch vypadal sexy a zřejmě voněl po deodorantu Axe.

Když na mě přišla řada, podala jsem mu formulář a otočila se, abych se podívala, kde je Cait. Nemohla jsem se dočkat, až jí řeknu, že se do toho pustíme společně. Tohle budu mít u ní.

„Nemáte to správně.“

Otočila jsem se zpátky. „Pardon?“

Simon, který sbíral formuláře, na mě mával tím mým. „Váš formulář. Nevyplnila jste ho správně.“

„Hm...“ Došla jsem zpátky k němu a papír si od něho vzala. „Myslím, že formulář vyplnit dokážu.“

„Tady.“ Poklepal netrpělivě propiskou na stránku. „Nenapsala jste, o jakou roli se ucházíte.“

„Roli?“ ujistila jsem se a zamžourala na papír. „Aha.“ Podala jsem mu papír zpátky. „Je mi to jedno, cokoli je potřeba.“

On si ho ale ode mě nevzal. „Musíte upřesnit tu roli.“

„Vážně?“ Ohlédla jsem se za sebe a hledala tu zoufalou dobrovolnici, která mě do toho uvrtila. Jenomže ta zmizela někde v záplavě uchazečů. Samozřejmě.

„Ano, opravdu.“ Našpulil rty a stáhl obočí. Temně hnědé obočí a oči. Byl by celkem pohledný, kdyby se na mě nedíval, jako by mě přistihl podvádět při závěrečném testu z chemie. „Je to celkem

jednoduché," pokračoval. „Šlechta, herci, tanečníci... Můžete se ucházet o kteroukoli z těch rolí. Pokud máte nějaké zkušenosti, můžete se pokusit i o bojovou roli. Děláme šachový zápas s lidmi místo figurek a rytířské souboje.“

„Já... žádné zkušenosti nemám. Ani, no, ani talent.“ Čím déle ten rozhovor pokračoval, tím víc mě opouštěla nálada. Teď už se po mně chtělo, abych něco uměla. Nemělo jít jen o dobrovolnictví? Proč to tenhle chlápek tak zatraceně komplikuje?

Chvilí si mě prohlížel, sjížděl mě pohledem od hlavy až k patě. Nezdálo se, že s nějakým zájmem, spíš jako by si mě chtěl někam zařadit. „Jste plnoletá?“

Ježíši. Bylo mi jasné, že jsem malá, ale... Napřímila jsem se a vytáhla, jako kdybych o něco vyšší vypadala i starší. „Dvacet pět, děkuju mnohokrát.“ No, pětadvacet mi bude v červenci, ale to vědět nemusí. Nehrozí, že by se mnou slavil narozeniny.

„Hm. Abyste mohla dostat roli děvečky v krčmě, musíte být plnoletá. Pokud byste o tuhle roli stála, musíte to tam napsat.“

Teď jsme konečně začali mluvit k věci. Nevadilo by mi se několik letních víkendů poflakovat na baru. V barech jsem pracovala už předtím, ve dvou docela nedávno. Tohle bude totéž, jen v hezčím kostýmu.

„Dobře.“ Znovu jsem vytáhla z kabelky propisku a načmárala dolů na formulář slovo „děvečka“. Potom jsem mu papír vrátila. „Tady to je.“

„Děkuju vám,“ prohodil automaticky, jako kdyby mě před půl minutou nekáral jako děcko.

Bože. To je ale pitomec.

Když jsem se vracela uličkou mezi sedadly zpátky dozadu, nedalo mi moc práce najít pohledem Caitlin. Pár řad ode mě hovořila s kamarády. Usmála jsem se a spěchala řadou před ní, manévrovala jsem mezi sklápěcími sedadly.

„Ahoj.“ V žertu jsem ji štouchla do ramene, abych upoutala její pozornost. „Víš, že abys dostala roli, potřebuješ k sobě dospělého dobrovolníka, že?“

„Vážně?“ Vykulila oči a vyděšeně pohlédla směrem k Simonovi, jako kdyby se jí chystal vyhnat ze sálu. No, nejdřív by se ale musel vypořádat se mnou.

„Jo. Hádej, kdo souhlasil, že bude tohle léto dělat děvečku v hostinci? Jak moc mě za to máš ráda?“ Zadržela jsem dech. Většina pubertáků netouží po tom, aby se v okruhu několika kilometrů vyskytoval rodič, natož aby s ním trávili léto. Ale Caitlin byla hodná a od té doby, co jsem tu fungovala jako dospělý, který se o ni stará, jsme si celkem porozuměly. Možná to bude v pohodě.

Její vyděšený pohled se vzápětí změnil v radostné překvapení. „Vážně?“ To slovo zaznělo spíš jako zapištění. „Takže na slavnostech jsme získaly roli obě?“

„Už to tak vypadá,“ odpověděla jsem. „A mám to u tebe, holčičko.“

Reagovala spíš pištěním než slovy, ale způsob, jakým mě přes řadu sedadel objala kolem krku, byl výmluvný. Možná to byla výhoda toho, že jsem fajn teta, a ne matka. Na tuhle novou rodinnou situaci jsme si musely chvíli zvykat, ale mně už se to začínalo líbit.

„Takže jsme tě přemluvili, co?“ Mitch na mě čekal na konci řady, když jsem se vracela do uličky uprostřed. Úplně přirozeně přešel k tykání, ale ani mi to nevadilo.

Pokrčila jsem ramenou. „Stejně nemám moc na vybranou.“ Ohlédla jsem se přes rameno na Caitlin, která se s kamarády smála něčemu v telefonu. „Hodně to pro ni znamená, takže jsem tady.“

„Jsi hodná, Emily.“ Zamžoural. „Emily, je to tak?“

Přikývla jsem. „Emily Parkerová.“ Chystala jsem se si s ním potřást rukou, ale on mi místo toho nabídl, že si bouchneme pěstmi. Vypadala bych jako úplný idiot, kdybych to nepřijala.

„Rád tě poznávám, Park. Ale věř mi, na slavnostech si skvěle užiješ.“

Zamrkala jsem nad tím, jak rychle jsem dostala přezdívkou, ale řekla jsem si, proč ne. „No, slibovali mi, že se tu nosí kilty, takže...“ Snažila jsem se na něho nedívat okatě, ale Mitch mi nepřipadal jako chlápek, kterému by vadilo, když si ho někdo prohlíží. Vlastně se zdálo, jako by o to stál.

„To jo.“ Na tváři se mu objevil úsměv a jeho oči se na mě taky zaměřily. Cítila jsem, jak od krku rudnu. Kdybych tušila, že dnes budu pohledem s někým laškovat, dala bych si na sobě ráno víc záležet a neodbyla to jen opláchnutím tváře a trochou lesku na rty. „Věř mi,“ prohodil. „Užiješ si skvělé léto. Postarám se o to.“

Zasmála jsem se. „To ti připomenu.“ S takovým slibem to měl snadné, protože jsem se bavila už teď. Vykročila jsem uličkou dozadu a sedla si na své volné místo v poslední řadě. Simon vpředu vybíral dál formuláře a zřejmě při tom hodnotil písmo uchazečů. V jednu chvíli zvedl pohled, jako by na sobě cítil mé oči, stáhl obočí a zamračil se. Bože, proč kvůli těm formulářům tak vyvádí?

Na druhé straně auly si Mitch plácl se studentem a pozdravil se bouchnutím pěstí s Caitlin, která se na něho dívala jako na svatý obrázek. Bylo mi jasné, na kterého z těch dvou chlapů se těším, že ho v létě lépe poznám, a pan Morous to nebyl.

Vždycky jsem svoji starší sestru obdivovala. Vdávala se mladá a s mužem, který neměl moc zájem o to být otcem, se brzy rozvedla. Caitlin vychovávala sama s takovou dávkou nezávislosti, že to až trochu nahánělo strach. Nikdy jsme si nebyly vyložené blízké, o to se postaral dvanáctiletý věkový rozdíl. Když April odcházela na vysokou, já byla ještě malá, ale vždycky pro mě byla někým, koho jsem chtěla napodobovat.

Proto pro mě bylo tak těžké vidět ji v současném stavu.

Když jsme se vrátily z toho konkurzu, otevřela jsem dveře a zjistila, že uprostřed obývacího pokoje leží na podlaze berle. Vykočila jsem k ní a zjistila, že míří přímo k mé starší sestře na pohovce. Vypadala provinile, jako pes, kterého přistihli, jak se probírá v odpadcích.

„Zatímco jsme byly pryč, pokoušela ses postavit, vid?“ Zkřížila jsem paže a dívala se na ni. Bylo těžké vypadat hrozivě, když člověk měřil necelých sto šedesát pět centimetrů, ale docela se mi to dařilo.

„Jo.“ April si povzddechla. „Moc mi to nešlo.“

Caitlin si nepříjemného napětí mezi námi vůbec nevšimla. „Ahoj, mami!“ Naznačila polibek poblíž matčiny tváře a potom odběhla do svého pokoje. Nejspíš se jí tam lépe psaly esemesky.

Zvedla jsem berli a opřela ji o područku pohovky vedle té druhé. „Může být na oběd sendvič se slaninou a salátem?“

„Samozřejmě. Je všechno v pořádku?“ April se pootočila a prohodila tu otázku přes rameno, já mezitím pokračovala do kuchyně, abych začala pracovat na slanině. „Dostala Caitlin tu roli?“ Z pohovky bylo slyšet, jak se posunuje, a vzápětí přišlo několik tiše pronesených jadrných slov. Ano, určitě omezuje léky na bolest. Příštích několik dnů bude náročných.

„Všechno šlo dobře. Prý nemohou vzít všechny, ale příští týden pošlou mail každému, kdo konkurzem prošel.“

„Příští týden? Bože. Nevím, jak s ní vydržím, než se to potvrdí.“

„Ona tu roli dostane.“ Vložila jsem chleba do toustovače a začala krájet rajčata. „Kdyby ji nepřijali, neúčastnila bych se ani já. Mimochodem, moc ti děkuju. Dokonale jsi to na mě narafčila.“

„Co? Nic takového. Říkala jsem ti, abys nechodila dovnitř. Mělas ji tam jen dovézt.“

„Jo, jasně.“ Připravila jsem tři talíře a začala skládat sendviče. „Caitlin by nepřijali bez rodiče, který se dobrovolně zapojí. Tvrdili, že by ses určitě účastnila. Víš, předtím...“ Nevěděla jsem, jakým vhodným způsobem tu větu dokončit.

„Cože?“ April se začínala opakovat, ale s prášky to nemělo nic společného. „Já... aha...“ Jasně. Teď se rozpomněla. „Do háje.“ Nakoukla jsem do obýváku a viděla ji, jak se na pohovce sklesle opřela. „Tak to jo, to jsem to na tebe ušila. Úplně jsem na to zapomněla.“

„Nedělej si s tím starosti. Ujistili mě, že to bude super.“ Položila jsem talíře na pult mezi kuchyní a obývánkem a přihodila sáček chipsů. Vzpomněla jsem si na Mitche a jeho slibovaný kilt. To určitě bude super. Potom se mi vybavil Simon a jeho nesouhlasný výraz. To už tak super nebude. Odnesla jsem oběd do obýváku a jedly jsme na podnosech u televize, aby April nemusela vstávat. Třetí talíř jsem nechala ležet na pultu, Caitlin se nakonec objeví.

„Super,“ zopakovala April, když se natáhla pro sendvič. Nezněla moc přesvědčeně. Kousla si a pokrčila rameny. „Snad. Chci říct, jinak stejně nic nemáš, ne?“

Vzala jsem si lupínek a podívala se na ni. To nemohla myslet vážně. Na všechny jejich aktivity jsem si musela stáhnout aplikaci na seznamy. Určitě si pamatuje, jak aktivní život s dcerou vedly, než se jeden chlápek rozjel večer na červenou a všechno změnil.

Potkaly jsme se pohledem a sestra se ušklíbala. Takže to přece jen vážně nemyslela. Nebyla jsem zvyklá na sestru, která by se mnou žertovala. Ale teď se o to pokoušela, tak jsem po ní hodila jeden bramborový lupínek. „Máš pravdu. Vlastně jsem koupila i krabici čokolády, abychom se mohly celý víkend válet a sledovat televizi.“

„Dobrý plán.“ Naklonila se a sáhla po sáčku s chipsy. Zavrtěla nade mnou hlavou. „Jsi příliš zakřiknutá. Ten mizera Jake se na tobě podepsal, co? Víš, když mi o něm máma řekla, hned se mi nelíbil. Kdy jste se rozešli, před pár měsíci?“

„Jo,“ povzddechla jsem si. Máma jí o tom samozřejmě řekla. Vždycky jsme s April vycházely dobře, ale ten věkový rozdíl a vzdálenost, která nás dělila, když jsme se odstěhovaly a začaly žít po svém, způsobily, že jsme si nebyly tak blízké, jak si sestry obvykle

bývají. Maminka nám dělala prostředníka, snažila se každou z nás informovat o té druhé. Bylo to trochu divné, ale fungovalo to. „Jo, bylo to asi týden před tou tvou nehodou. Takže vidíš, dobré načasování.“

„No, zachránilo tě to před bezdomovectvím.“

„Nebyla jsem bezdomovec.“ Zamračila jsem se na sendvič, protože mi bylo jasné, že má pravdu. Když Jake odešel za tou svojí nóbl prací právníka, nejen že se mě zbavil jako nechtěného zavazadla (což jsem nejspíš byla), ale cestou ven stačil zrušit nájem. Podlehla jsem panice, snažila se najít jiný byt, který bych si se svými dvěma brigádami mohla dovolit. Pak zavolala máma z nemocnice, řekla mi o Aprílině nehodě, a bylo to jasné jako facka – pronajala jsem si na své věci sklad, vyrazila na téměř sedm set kilometrů dlouhou jízdu z Bostonu do Marylandu a místo na sebe se začala soustředit na ně.

Jenže o Jakeovi jsem nechtěla mluvit. Ta rána byla ještě příliš čerstvá. Bylo na čase změnit téma. „Mimochodem, zdraví tě Stacey.“

„Kdo?“

„Stacey?“ Že bych to jméno spletla? „Světlé vlasy, vysoká asi jako já, široký úsměv? Tvářila se, že tě zná. Každopádně znala Caitlin a věděla, kdo jsem já.“

„Ježíši.“ Apríl zvedla oči v sloup a napila se koly bez cukru. „To je pro život na malém městě typické. Každý o tobě něco ví. Dokonce i lidé, které moc dobře neznáš.“

„Takže... ty Stacey neznáš?“

„Ale ne, znám. Pracuje v ordinaci u zubaře, zdravíme se pokaždé, když tam s Cait jdeme. Je milá, ale...“ Pokrčila rameny.

Pochopila jsem. „... ale moc by toho o tobě vědět neměla.“

„Přesně tak.“

Přemýšlela jsem o tom a zvažovala další otázku. „Asi neznáš chlápka, co se jmenuje Mitch, co?“ Toho by mi nevadilo poznat lépe.

„Mitch...“ April si chipsem zaťukala na spodní ret. „Ne... ale počkej. Takový velký chlapík? Svalnatý? S výraznou bradou?“

„Vypadá, že by bez problémů zvedl auto,“ přikývla jsem. „To bude on.“

„Jo, viděla jsem ho tu. Je milý. Myslím, že učí tělocvik? Cait?“ April se opřela na pohovce a zavolala do chodby. Otočila jsem se a všimla si, že neteř se přišla poohlédnout po něčem k jídlu.

„Hm, sendvič. Díky, Emily.“ Caitlin sáhla po talíři a sedla si na kraj stoličky. Pustila se do jídla a upřela na matku tázavý pohled. „O co jde?“

„Tenhle Mitch... Neučí u vás ve škole tělocvik?“

„Pan Malone?“ Polkla sousto. „Jo. A něco trénuje. Baseball?“ Caitlin na sporty moc nebyla. Vlastně nikdo z nás, takže talent na pohyb neměla po kom zdědit. „Dneska balil Emily.“ Natáhla se a zanořila ruku do sáčku s chipsy.

„Ne, nebalil.“ Nebo ano? Možná trochu. Vzadu na krku se mi rozlilo horko.

„Moc se neraduj,“ varovala mě April. „Pokud vím, balí skoro každou.“

„Zatraceně. Takže nejsem nijak výjimečná?“ Snažila jsem se vypadat smutně, ale abychom se starší sestrou žertovaly o nějakém chlápku, to se mi ještě nestalo, tak jsem se usmála. Pokrčila jsem rameny a podala Caitlin sáček s chipsy. „Nemám v plánu si ho brát. Možná si ho důkladně prohlédnu, až bude mít na sobě ten kilt.“

Čím víc jsem o tom přemýšlela, tím víc jsem měla pocit, že léto bude opravdu zábavné. A já nějakou zábavu potřebovala. Abych Jakea odsunula do pozadí. Pořád jsem si vybavovala, jak se tvářil, když mi oznámil, že se stěhuje beze mě. Jeho obličej vypadal jako... no, jeho výraz připomínal Simona. Toho, co dopoledne kontroloval formuláře. Opravdu mi připomínal Jakea, a nelíbil se mi pocit, jaký to ve mně vyvolávalo. Cítila jsem se trapně a nedospěle.

Právě teď pro mě byli ale daleko výhodnější takoví jako Mitch, abych si dokázala zachovat zdravý rozum. Muži jako on nabízeli možnost krátkého zábavného románu během léta, aniž by se do cesty pletly přehnané city nebo vnímavost k nedostatkům. Někdo takový by se mi teď do života vážně hodil.

Když jsem uklidila kuchyň, otevřela jsem si znovu aplikaci s kalendářem. Na odpoledne a zbytek víkendu jsem žádný pevný program neměla. Vlastně to tak bylo s celou mojí budoucností. To mi nevyhovovalo. Měla jsem radši plány.

S Jakem jsem plány měla vždy. Seznámili jsme se ve druháku na vysoké na školním večírku, dva podobně ladění intelektuálové, kteří byli příliš skvělí na to, aby hráli Beer pong. Povíдали jsme si celý večer a já byla přesvědčená, že jsem našla spřízněnou duši. Byl chytrý, cílevědomý, měl tah na bránu. Jeho ctižádost se mi líbila, dobře ladila s tou mojí. Několik let jsem se soustředila na něho a náš plán postarat se, aby vystudoval právnickou fakultu. Až si vybuduje kariéru, bude z nás nezastavitelný tým. Měli jsme to být my dva proti celému světu. Jake a Emily. To byl ten plán.

Jenomže Jake je pryč. Nestačila jsem si všimnout, že zatímco já svou ctižádost používala ve prospěch obou, on se soustředil jen na sebe. Když získal tu vlivnou práci, o níž usiloval, nechal všechno staré za sebou. Jako třeba náš byt, z něhož odešel a přestěhoval se do výškové budovy v centru. A mě, potenciální snoubenku, kterou už nepotřeboval. „Nevypadá to dobře,“ oznámil. „Nemůžu mít manželku, která pracuje v baru. Vždyť jsi nevystudovala ani bakaláře.“ Zdálo se, že na náš plán úplně zapomněl. Možná to tak opravdu bylo. Nebo z něho možná získal to, o co stál, a už mě nepotřeboval.

Tak jsem se ocitla v Marylandu. Bez plánu. Moje sestra mě ale potřebovala a to mi stačilo. Popravdě i já potřebovala ji. Potřebovala jsem pocit, že můžu pomoci a být pro někoho v jeho životě důležitá. Jestli má někdo ve zvyku řešit, co je zrovna potřeba, tak já.

2

A tak ze mě z ničeho nic byla děvečka v krčmě. E-mail přišel ve středu odpoledne, Caitlin vpadla po škole překotně do dveří.

„Dostalas ten e-mail taky, Em? Přišel ti? Vybrali mě na slavnosti, tebe taky? Dostala ses tam?“

Po chvíli konečně popadla dech. Je možné, že z autobusové zastávky celou cestu domů běžela? Já jsem si mezitím otevřela na mobilu schránku. Byla tam zpráva od organizátorů Renesančních slavností ve Willow Creeku, vítali mě mezi letošní spolupracovníky. Caitlin mě krátce nadšeně objala a vzala si z ledničky limonádu, vzápětí zmizela ve svém pokoji a já se vrátila do auta pro zbytek nákupu.

Všechno jsem uložila, podívala se do trouby na pomalu se pečící kuře, ano, stále tam bylo, a šla zkontrolovat April. Než jsem odjela na nákup, odešla si do svého pokoje zdřímnout. Ano, i ona tam stále byla, právě se probudila a protahovala se.

„To byla Cait, co jsem slyšela?“

„Myslím, že ji slyšeli i všichni sousedí.“ Podala jsem April láhev vody z nočního stolku a sedla si na okraj postele. „Zdá se, že Park-rovic děvčata se budou podílet na renesančních slavnostech. Určitě se nechčeš taky zapojit? Nerada bych, aby ses cítila odstrčená. Berle by se hodily, mohla bys hrát třeba starou žebračku.“

„Vtipné.“ Napila se vody a snažila se posadit. Vzala jsem jí láhev a nabídla ruku, aby se jí chytila, ale nevyužila toho.

„Jo, před chvílí se tu stavila Marjorie.“ No, spíš mě přepadla, když jsem zabočila na příjezdovou cestu, ale to April nemusí vědět.

Zasténala.

„Pane bože. Přinesla zase nějaký hrnec jídla?“

Přikývla jsem. „Tentokrát jsou to nudle zapečené se sýrem. Ke kuřeti se to bude hodit, takže mi to ušetří trochu práce. Udělám jen salát.“

„Díky.“

„O nic nejde.“ Pokrčila jsem rameny. „Caitlin zeleninu potřebuje.“

Při té poznámce se April usmála. „Ne, myslela jsem za to, že ses vypořádala s Marjorie.“

„Vypadá milá,“ prohodila jsem zkusmo.

„To taky je. Jenom...“ Povzddechla si. „Tady v okolí žije spousta rodin a to je skvělé. Caitlin se tu má s kým kamarádit, víš? Jenomže ty matky se věnují takovým věcem, jako je třeba společná káva každé úterý.“

„Hm,“ přikývla jsem vážně. „To zní, jako by to byly opravdu nestvůry.“

Bouchla mě do ruky. „Scházejí se na kávu každé úterý v deset dopoledne,“ významně zvedla obočí a vzápětí mi to docvaklo.

„Když ty jsi v práci.“

„Když jsem v práci. Nemyslím si, že to dělají záměrně, ale...“ Pokrčila rameny. „Jsem v tomhle bloku jediná matka samoživitelka. Jsem si jistá, že Marjorie je moc milá, ale zároveň je mi jasné, že chce vědět, jak se mi daří, aby to mohla sdělit ostatním matkám. Zdá se, jako by celé město chtělo mít moje zotavení pod drobnohledem. Touží po drbech a platí za to jídlem.“

Chvíli jsem se nad tím zamyslela. „Chceš, abych to vrátila? Můžu udělat štouchané brambory.“

„Ne, to ne. Vždyt jsou to zapečené nudle.“

„Ty s křupavou kůrkou,“ zdůraznila jsem. „Dívala jsem se.“

„Tak to si je necháme.“

„Jo.“ Vstala jsem. „Neměj strach,“ ujistila jsem ji. „Postarám se o to. O Caitlin, Marjorie, o město. O všechno.“ Postavila jsem láhev zpátky na noční stolek a vstala. „Rozsvítit, nebo nechat zhasnuto?“

„Rozsvítit, prosím. Myslím, že si budu chvilku číst.“ Opřela se o polštář. Ještě chvíli jsem se zdržela, ale už byla ponořená do elektronické čtečky, tak jsem se vrátila do kuchyně a znovu si na telefonu přečetla ten e-mail. První zkouška byla v sobotu dopoledne, měli jsme přijít v pohodlném oblečení. Udělala jsem si poznámku v kalendáři v mobilu a šla se podívat, jestli už začala Caitlin dělat domácí úkoly.

„Ahoj.“ Zaklepała jsem na dveře jejího pokoje a potom do nich bokem narazila, abych je otevřela. „Večere bude v šest.“ Opírala jsem se o rám dveří. „Máš hodně úkolů?“

„Vlastně ani ne.“ Vzhledla od pracovního stolu posetého knížkami. „Myslím, že jsou na nás hodní, protože se blíží závěrečné zkoušky a zbývá už jen pár týdnů.“

„Vůbec mi ty doby nechybí. Řekni, kdybys potřebovala s učením pomoci, ano?“

„No...“ Pohlédla do knih, potom zvedla pohled ke mně. „Jak ti jde geometrie?“

Cukla jsem sebou. „Moc ne. Radši tu větu upravím. Dej mi vědět, kdybys potřebovala pomoci řekněme s angličtinou nebo dějepisem, ano?“ Tyhle předměty mi byly bližší a podle Caitlinina úsměvu mi bylo jasné, že to ví. Dělal si ze mě legraci. Chytrá holka.

„Hej, Em?“ Její slova mě zastavila, už jsem se chystala vrátit do kuchyně. „Děkuju ti.“

Pokrčila jsem rameny. „Není za co. Omlouvám se, že ti s geometrií nepomůžu, ale víc toho vím o –“

„Ne.“ Otočila se a sedla si na židli z boku, aby mi viděla do obličeje. „Chtěla jsem ti poděkovat za to, že ses na ty slavnosti přihlásila

se mnou. Abych se tam dostala.“ Najednou se zatvářila nešťastně a upřela nejistý pohled na chodbu. „Mamka by do toho nešla.“

„Určitě ano. Jen teď to kvůli té nehodě nejde.“

Zavrtěla hlavou. Hnědé kadeře, tolik podobné vlasům její maminky i těm mým, se jí pohupovaly kolem tváře. „Nemyslím si, že by o tom věděla. Že by se měla zapojit se mnou. A kdyby jo, odmítla by.“

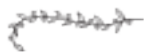
„To si nemyslím.“ Vešla jsem do pokoje a tiše za sebou zavřela. Posadila jsem se na okraj Caitiny postele. „Včera na tom konkurzu Stacey říkala, že tvoje máma se zapojit chtěla. Tak si myslím, že to měla v plánu. Ještě předtím, než se tohle všechno seběhlo.“

Caitlin se ale tvářila skepticky. „Stejně by si to rozmyslela.“ Upřela ke dveřím pokoje provinilý pohled a ztišila hlas. „Máma se do takových věcí pouští nerada, víš? Nikdy se nikam jako dobrovolník nehlásí.“

Snažila jsem se přijít na něco povzbudivého, jenomže ona měla vlastně pravdu. April se do dění moc nezapojovala. Nepotřebovala ode mě, abych se v době, kdy nemohla, věnovala něčemu nad rámec běžných věcí, ani o Caitlininu školu se nijak moc nezajímala. Stejně jako nechtěla, aby se lidé pletli do jejích věcí, nezajímaly ji ani problémy jiných. Zdálo se, že moje sestra žije dost osamělý život. Jenomže zároveň to vypadalo, že je tak většinou spokojená, takže mi nepříslušelo to nějak hodnotit.

Vzala jsem Cait za ruku a povzbudivě ji stiskla. „No, teď jsem tady já a jak se zdá, mně takové věci nevadí. Takže doufám, že jsi na to připravená.“ Natáhla jsem se po klice a ohlédla se za ní. „Kolem půl šesté mi přijď pomoci prostřít stůl, ano?“

„Jo.“ Během chvilky se už ale mračila nad učebnicí geometrie a já spěchala pryč, aby mě nestihla znovu požádat o pomoc.

V sobotu se v mnoha ohledech opakovalo to, co se dělo při cestě na konkurz. Na parkoviště jsme přijely s pětiminutovým zpožděním. Caitlin se rozběhla najít kamarádky, které také dostaly roli. Já postávala vzadu v sálu, protože jsem tu neměla nikoho, koho bych mohla jít hledat. Jo. Vůbec to nebylo trapné.

Jenomže ta trapnost k mému překvapení netrvala dlouho.

„Ahoj, tady jsi!“ ozval se živý hlas a přiměl mě vzhlednout od telefonu. Usmála jsem se na dobrovolnici Stacey, která mě do téhle šlamastyky dostala. „Proč postáváš až tady vzadu?“ Zavěsila se do mě a trochu zatahala. „Pojď, musíme se připojit k ostatním.“

Na podobné agresivní přátelské projevy jsem nebyla zvyklá, ale nechala jsem ji, aby mě odvedla dopředu mezi ostatní účinkující.

„Mimochodem, zodpovídám za děvečky,“ oznámila Stacey. „A protože ty jsi jediná, která se přihlásila, kromě mě, budu mít letos snadnou práci.“

„To budeme jenom dvě?“ Vzpomínala jsem si na dny, kdy jsem pracovala v baru, na tu paniku, když někdo ze spolupracovníků zavolal a zrušil směnu a já musela pracovat za dva nebo tři najednou. Jen při té vzpomínce mě rozbolely nohy. „Zvládneme to?“

Mávla nad mými obavami rukou. „V pohodě. My vlastně v tom hostinci nepracujeme. Chci říct, jo, budeme roznášet pití, flirtovat s hosty a snažit se hovořit s dobovým přízvukem. Ale budou tam dobrovolníci bez kostýmů a ti zastanou většinu práce. My tam budeme jen dotvářet atmosféru. Prostě tam budeme zdobit.“

Nebyla jsem úplně přesvědčená, ale nechala jsem se od Stacey odvést k sedadlům ve třetí řadě. Cestou mě představila několika lidem. Ani náhodou jsem si nemohla všechna jména zapamatovat, ale snažila jsem se. Sotva jsme se usadily ve třetí řadě, všichni jsme byli vyzváni, abychom vstali a šli se posadit na jeviště do velkého kruhu.

Ježíši. Okamžitě jsem pocítila úzkost. Na vysoké jsem byla na několika divadelních lekcích, ale měla jsem tak strašnou trému, že

jsem se raději vrátila k angličtině, svému hlavnímu oboru, a knížkám. Nebála jsem se hrát roli hospodské děvečky a hovořit s jednotlivci, ale ve chvíli, kdy by mě někdo vyzval, abych se postavila doprostřed kruhu a něco řekla nebo udělala, a při tom na mě zírala spousta lidí, bylo by to špatné. Tak špatné, že by se dotyční v kruhu měli bát létajících zvratků.

Mé úzkosti nepomohlo, když si téměř hned doprostřed kruhu stoupla nějaká žena. Bezesporu patřila k nejstarším dospělým ve skupině. Vlasy měla možná světle hnědé, tmavě blond, vybledlé šedé nebo kombinace všech tří. Měla dlouhý zapletený cop, který jí splýval po zádech, na sobě měla oprané džínsy a vybledlou košili, ale vznášela se kolem ní autoritativní atmosféra. Vypadala jako někdo, komu může být mezi sedmadvaceti a pětapadesáti.

„Dobré jitro všem! Ráda vás poznávám!“ Její hlas zněl radostně melodicky, a když mluvila, tváří se jí mihl úsměv, jako když zazáří slunce. Odpovědí byla plejáda dobrých jiter, včetně toho mého. „Výborně, tento pozdrav všichni znají, není to nic překvapivého. Na slavnostech ho prosím používejte, abychom zachovali dobový ráz i v naší mluvě.“ Úsměv jí zůstal na tváři po celou dobu, co hovořila, což bylo působivé samo o sobě.

„Jsem moc ráda, že vás tu všechny vidím,“ pokračovala. „Vítejte na desátém ročníku Renesančních slavností ve Willow Creeku. Deset let! Není to úžasné?“ Ozval se potlesk a já se přidala také, nejsem žádný pitomec. „Vím, že tohle říkám každý rok, ale letos je to opravdu vzrušující. Pro ty, kdo jsou tu noví nebo mě možná neznají...“ S těmi slovy se podívala přímo na mě. Dobrý bože, copak jsem v tomhle městě jediná cizí? „Jsem Christine Donovanová. Většina lidí mi říká Chris, slečno Chris nebo Vaše Výsosti.“ Pokrčila rameny a v sálu zazněl přátelský smích. „Což je nenápadný způsob, jak vám naznačit, že i letos budu znovu vaší královnou. Píše se rok 1601 a Alžběta je stále na trůnu.“

Rychle jsem si to v duchu spočítala a potom se naklonila ke Stacey, zatímco Její Veličenstvo pokračovalo v uvítací řeči. „Alžběta byla tehdy už hodně stará, ne? Chris vypadá na někoho těsně před sedmdesátkou opravdu dobře.“

Zakřenila se a sykla na mě, abych mlčela. „Jako umělci si tady občas dovolíme se odchýlit od historických reálií.“

Pochopila jsem a posadila se, zkřížila natažené nohy a poslouchala Chris. Nastínila rozvrh zkoušek, zdůraznila, jak je důležité jich moc nevynechat. Dozvíme se něco o historii té doby – někteří návštěvníci si prý libovali v tom, že se herců vyptávali na jejich náboženské preference a hygienické návyky. Také strávíme nějaký čas přípravou kostýmů a v jednotlivých skupinách. Zpěváci potřebovali nazkoušet písně, tanečníci se museli naučit choreografie. A bojovníci... no, ti museli nacvičit souboje.

Další byl na řadě... Zasténala jsem, ale ztlumila jsem ten zvuk dalším douškem ledové kávy. Simon. Chlápek, co dohlíží na formuláře. Jediná nudná skvrna na tomhle zážitku. Když přicházel doprostřed kruhu, všimla jsem si, že byl stejně pečlivě upravený, jako když jsem ho viděla posledně. Jak brzo vstává, aby se stihl vypravit? Já si ani nebyla stoprocentně jistá, jestli na sobě mám čisté oblečení, ale u něho to vypadalo, jako kdyby měl džínsy a světlemodrou košili čerstvě vyžehlené. Podal někomu v kruhu hromádku papírů, aby je poslal dál, a já potlačila povzdech. Skvělé. Domácí úkol. To mému názoru na něj v žádném případě nepomohlo.

„Chris už vás všechny přivítala, takže to nebudu dělat znovu.“ Lehce se usmál a někteří se zachichotali. „Pro ty z vás, kteří mě neznají, jsem Simon Graham, podílím se na organizaci těchto slavností od... no, od začátku, stejně jako Chris. Ona a můj starší bratr Sean tyhle slavnosti před deseti lety založili.“ Znovu se usmál, ale tentokrát mu úsměv nevycházel z očí. „A ano, i já se letos na slavnostech znovu objevím a budu se snažit co nejlépe pokračovat

v Seanových šlápějích.“ Úsměv se mu rychle vytratil z tváře a on si dlaní prohrábl krátce střižené hnědé vlasy. „Pokud máte nějaké dotazy ohledně toho, jak to tu probíhá nebo co se po vás bude chtít, kdykoli se za mnou stavte. Moc rád vám pomohu.“

Cha. Tak to určitě. Určitě by mi moc rád řekl, co dělám špatně.

„Dnes dopoledne budu hovořit o jménech.“

Jménech? Naklonila jsem hlavu jako kokršpaněl.

„Jedna z prvních věcí, kterou budete muset jako členové souboru udělat, je vybrat si jméno, které budete při slavnostech používat. Pro každého z vás je to velmi důležité rozhodnutí.“ Při hovoru se otáčel pomalu dokola, ani na chvíli se nezastavil, alespoň na okamžik se střetl pohledem s každým ve skupině. Tenhle chlápek by svými zvratky určitě nikoho neohrožoval. Byl zvyklý hovořit před lidmi. „Už víte, jakou roli budete hrát: budete šlechtici, obchodníci, tanečníci. Ale vaše jméno je i vaší identitou. Jména jsou důležitá. Mají sílu. Jména patří k věcem, které vám naznačují, kdo jste.“ Poklepal si klouby zatnuté dlaně na hrud’.

Pořád se mi ten chlápek moc nelíbil, ale dávalo to zvláštním způsobem smysl. Vůbec jsem si neuvědomovala, že se lokty opírám o zkřížená kolena a předkláním se, abych líp slyšela, až dokud do mě Stacey nestrčila a nepodala mi kupičku papírů, která už se mezitím ztenčila. Jeden papír jsem si vzala a zbytek poslala dál teenagerovi po mé levici.

„No, Shakespeare by nesouhlasil,“ pokračoval Simon. „V *Romeovi a Julii* říká, že růže by s jakýmkoli jiným jménem voněla stejně sladce, čímž naznačuje, že podstata věcí se nemění jen proto, že se jim říká jinak.“ Pokrčil rameny. „V tomto ohledu má pravdu. Ale nás lidi není těžké přesvědčit. Neustále vidáme reklamu. Některé věci si raději kupujeme značkové a myslíme si, že jejich kvalita bude lepší.“

Něco na intonaci jeho hlasu mi bylo povědomé a zároveň mi to připadalo zklidňující. Takový hlas bych ráda poslouchala dál.

Právě to, spolu s jeho klidem, s nímž hovořil před davem pubertáků i dospělých, nemluvě o troše literární kritiky z alžbětinských dob, kterou v sobotu dopoledne uplatnil, mi rozsvítilo žárovku v hlavě.

Znovu jsem strčila do Stacey a kývla směrem k Simonovi. „Učitel angličtiny?“ zašeptala jsem, nechtěla jsem ho rušit, když tak dobře začal.

Věnovala mi křivý úsměv a souhlasně přikývla. „Jak jsi to poznala? Podle toho Shakespeara?“

„To ho tak trochu prozradilo.“

„Máte nějakou otázku? Jste Emily, že?“

Do háje. Obrátila jsem se k Simonovi s nevinným výrazem. Díval se na mě, paže zkřížené na hrudi. „Promiňte,“ omlouvala jsem se. „Nechtěla jsem –“

„Ne, prosím.“ Jo, určitě je to učitel. Jeho výraz jasně naznačoval: *Proč se nepodělit o názor se zbytkem třídy?* Jako bych patřila k jeho studentům a načapal mě, jak předávám vzkaz na papírku. „Na co jste se chtěla zeptat?“

„Ehm.“ Překotně jsem přemýšlela. „Napadlo mě, kdo hraje Shakespeara. Vy?“

Pár lidí ze skupiny se zasmálo, ale Simon vypadal zamračeně. „Ne, Shakespeara mezi rolemi nemáme.“

„Ale mohli bychom,“ namítla jsem. Nevím, proč jsem si toho chlápka pustila pod kůži. Před půl minutou mi bylo úplně jedno, jestli bude bloumat po slavnostech bard od Avony, ale ta představa zřejmě Simona popudila, takže mi to teď připadalo jako dobrý nápad. „Říkal jste 1601, ne? V té době pořádal nařízená představení pro královnu Alžbětu. Byla jeho velká fanyнка, takže by dávalo smysl –“

„Shakespeara mezi rolemi nemáme.“ A tím bylo to téma uzavřené. Udělalo to na mě dojem, měl prvotřídní učitelský hlas. Ale místo toho, aby mě nechal po škole, znovu oslovil zbytek skupiny,